

SOMNI ^{D'UN} POETA

Josep Martí i Cristià

(1884 - 1918)

DANIEL BLANCH

piano

SOMNI ^{D'UN} POETA
Josep Martí i Cristià

Obres per a piano i música de cambra

Daniel Blanch, piano

Júlia Farrés - Llongueras, soprano

Marc Heredia, piano

Kalina Macuta, violí

Guillaume Terrail, violoncel

SOMNI ^{D'UN} POETA

Josep Martí i Cristià

(1884 - 1918)

Obres per a piano i música de cambra

1 · Primavera	2'00"
2 · Romança. Dintre la barca	4'20"
3 · Papallones	2'27"
4 · En les muntanyes tristes	6'32"
5 · Invocació	2'30"
6 · Reverie	2'54"
7 · Primavera d'altre temps	4'58"
8 · Barcarola	2'31"
9 · Melodia	1'29"
10 · En les muntanyes de Montserrat	8'35"
Introducció - Cor - Cançó del pastor - Cant de l'ermità Cant dels àngels - Cant de l'ermità - Himne	
11 · Muntanyes regalades	2'53"
12 · Cançó d'estiu per a veu i piano	0'44"
13 · Voreta el bosc per a veu i piano	0'47"
14 · Els esmolets per a veu i piano	1'55"

15 · Añoranza	2'34"
16 · Entre naranjos	4'38"
17 · Consolació	3'30"
Dues petites impressions	
18 · L'oblit	0'55"
19 · L'adéu al petit poble de carrers isolats on jo coneguí a ma estimada en una nit de primavera	1'14"
20 · Vals en la tardor	3'38"
21 · Dansa trista per a piano a quatre mans*	2'30"
22 · Passeig pel llac per a violí i piano	3'34"
23 · Marxa Tziganne per a violí, violoncel i piano	3'30"
24 · Rondalla	3'30"
25 · Somni d'un poeta	4'13"

Minutatge total 78'21"

Daniel Blanch, piano

Júlia Farrés - Llongueras, soprano

Marc Heredia, piano*

Kalīna Macuta, violí

Guillaume Terrail, violoncel

CATALÀ

Josep Martí i Cristià

Somni d'un poeta

L'ànima d'un poeta sen's mostra a través de la seva capacitat en l'ús del llenguatge, com si es tractés d'una paleta de colors que li permet descriure les seves emocions més profundes. L'esperit de Josep Martí i Cristià, va aconseguir viure a través del so. Mentre la seva poesia ens permet conèixer la seva extremada sensibilitat com a ésser humà, la seva música esdevé el mirall d'aquesta naturalesa poètica i, per tant, la plena consolidació de l'expressió artística d'un romàntic.

La vida de Josep Martí i Cristià és el viatge truncat d'un dels pocs romàntics que van viure al trencall del segle "XX" a Catalunya. En aquella època floria un estol de grans compositors, encapçalats per Enric Granados, Isaac Albéniz, Enric Morera i Jaume Pahissa que, a poc a poc, protagonitzaren el ressorgiment d'un moviment musical paral·lel al Modernisme arquitectònic i pictòric. Un impuls artístic que, partint del llegat del Romanticisme centreeuropeu, consolidava un llenguatge musical identitari del nostre país. L'essència del Romanticisme i la importància de la poesia, com a font d'inspiració per a la creació, foren primordials

en l'obra de compositors com Enric Granados, Joan Manén o Joan Lamote de Grignon. Dins d'aquest grup, podem incloure a Josep Martí i Cristià, un músic i poeta que va viure al marge dels grans esdeveniments artístics del moment, però que, com d'altres músics poc recordats, va ser una figura important a l'hora d'alimentar el substrat musical d'una Catalunya que, més tard, veuria eclosionar un moviment cultural transcendent com fou el noucentisme.

Martí i Cristià va néixer a Llinars del Vallès el 19 d'agost de 1884, en el si d'una distingida família relacionada amb alts càrrecs comercials que ocupava el seu pare. Al principi, els seus pares no van pensar que el seu fill es pogués dedicar a l'art musical. Però, des de la infància, el petit Josep va començar a demostrar la seva afició a la música, accentuant-se més i més dia a dia, de tal manera, que només gaudia quan tenia un piano de juguina. La família, al veure la bona disposició per la música del seu fill, va decidir comprar-li un piano. Començà els estudis musicals amb el mestre Vallcorba quan tenia 10 anys. Més tard estudià piano amb Enric Granados el qual sempre va apreciar a Martí i Cristià, tant per la bondat com pel seu talent. En el camp de l'harmonia i la composició, va estudiar amb Felip Pedrell.

De la vida de Josep Martí i Cristià en sabem molt poc. Tenim constància que una gran part d'ella la dedicà a l'ensenyament del piano, del solfeig i l'harmonia, i van sortir de les seves classes nombrosos intèrprets, als quals

dedicà diverses obres. Va crear una Acadèmia de música que estigué activa durant quatre anys. Martí i Cristià era un artista molt prolífic que, a més de la música i la poesia, cultivava la pintura (amb una rica paleta de colors) i l'escultura (amb peces que mostraven una gran perfecció formal). Durant el seu temps lliure, li agradava fer esport i destacà, especialment, en la natació essent fins i tot guanyador d'alguna competició.

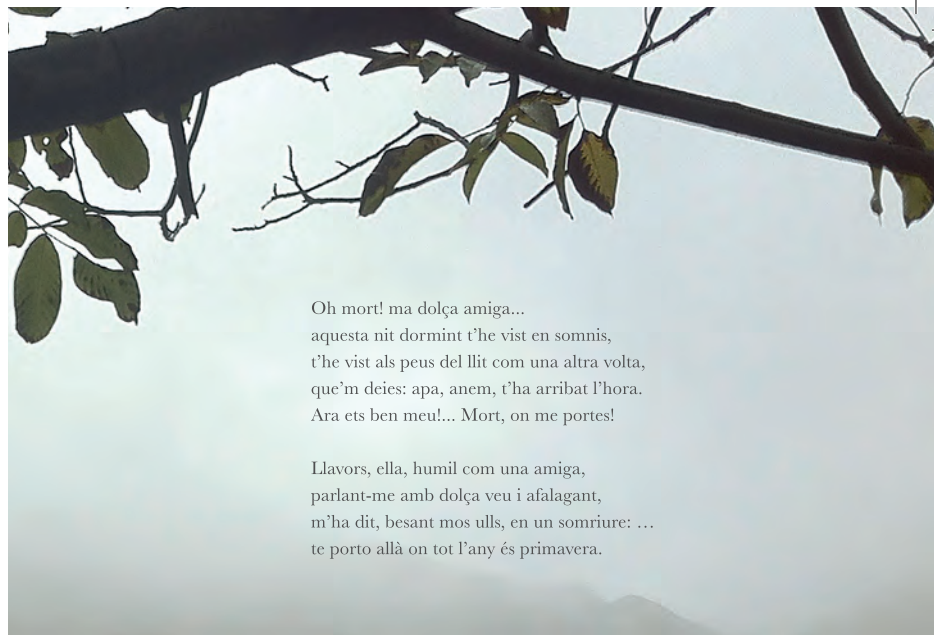
L'obra musical de Martí i Cristià és el fruit d'un músic romàntic. Quan ens endinsem en el seu art, veiem que el món de la vida real no estava fet per a ell i que necessitava imperiosament expressar-se a través de la música. La natura i l'amor van ser dues de les seves principals fonts d'inspiració. Fou a través de la contemplació de la natura i el gaudi que li produïa que creà algunes de les obres més importants. Sovint traduïa en poesia les impressions i emocions que vivia i, a continuació, sentia la necessitat d'alliberar la creativitat i imaginació a través de la seva obra musical. En un dels pensaments, que deixà per escrit, confessà:

“Si totes les dones boniques que he vist i que m'agraden, parlessin amb veneració de Strauss, Beethoven, Greco i altres artistes, a hores d'ara ja fora casat.”

Martí i Cristià fou un home a la recerca d'un amor idealitzat, un amor que entengués i compartís la seva visió del món.

Malgrat la seva curta vida, Josep Martí i Cristià va començar a desenvolupar un estil personal que es caracteritzà per un treball harmònic amb modulacions força originals, que s'apropen en alguns casos a la música impressionista, especialment pel seu refinament sonor. La seva música ens mostra un artista sensible, que aconsegueix transmetre, amb simplicitat i a través d'una inspirada melodia, els sentiments mes íntims viscuts en primera persona. La naturalesa nostàlgica de l'artista es fa evident en molts dels seus treballs, un músic que preferia viure en el record d'aquells moments de plaer viscuts amb intensitat que afrontar els difícils moments del present. En els darrers anys de la seva vida, el seu estat de salut fou molt delicat, fet que no el va permetre afrontar amb energia els reptes d'un creador inspirat que estava en ple procés de creixement artístic. Tot i així, el seu talent emergia a través de melodies encisadores, de gran simplicitat, que li permetien calmar les tempestes internes que oprimien la seva ànima.

Amor i mort foren els dos pols de la vida de Josep Martí i Cristià, la recerca d'un amor impossible i la consciència d'una mort irremeiable. Una mort que pressentia i que el va venir a cercar, en la plenitud de la seva vida, el 1918, amb tan sols 34 anys. Els darrers versos de la seva última poesia "Jo i la mort" diuen:

Oh mort! ma dolça amiga...
aquesta nit dormint t'he vist en somnis,
t'he vist als peus del llit com una altra volta,
que'm deies: apa, anem, t'ha arribat l'hora.
Ara ets ben meu!... Mort, on me portes!

Llavors, ella, humil com una amiga,
parlant-me amb dolça veu i afalagant,
m'ha dit, besant mos ulls, en un somriure: ...
te porto allà on tot l'any és primavera.

Avui, gràcies a la música i les poesies de Martí i Cristià, podem reviure els anhels, els desamors, l'idealisme d'un artista vertaderament romàntic. Podem endinsar-nos en el renaixement d'un somni: el somni d'un poeta

Daniel Blanch

Poesies de Josep Martí i Cristià

Primavera

Quan torna la primavera
tot canta i tot somriu
vora el riu tot creix i viu
perquè els aucells hi fan niu,
lo bon temps inspira
amor i alegria
aimant la vida és més bella
cantem tot amor
que és goig sense tristor
gaudim de la Primavera
amor que és goig sense tristor
gaudim de la Primavera.

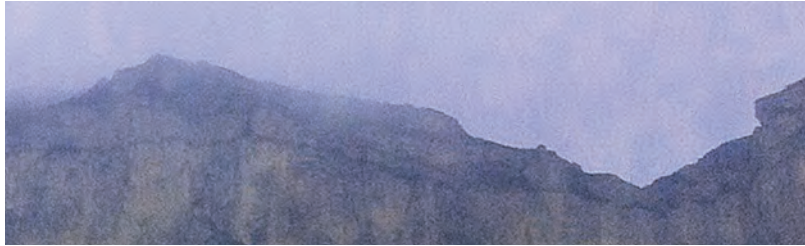
En les muntanyes tristes

Per altes muntanyes
camino buscant-te
On ets mon amor.
que no sé trobar-te?
Sols em fa feliç
el bosc i la muntanya
i anar-me'n vora el riu
cap al caient de la tarda.

En les muntanyes de Montserrat

Per a tots nosaltres són les muntanyes de Montserrat un paradís de bellesa, perquè s'hi troba allà nostra patrona, la Verge de Montserrat que tots els catalans estimem i venerem; són les muntanyes de Montserrat un idealisme on tot respira santedat, entre l'aroma encisadora que exhaleu els romanís i farigoles, i els arbres i plantes d'aquelles muntanyes ofereixen un bell redós per escoltar els dolços cants que allí ressonen. A Montserrat tot canta, canten els ocells, canten els ermitans, canta el pastor allunyant-se, l'escolania entona també melodies, i fins les boires que suaument es deixen anar sobre les muntanyes, sembla que hi cantin també. Al lluny se sent repicar les campanes que ens criden a l'oració: es l'amor de la Verge que crida a sos fills amats. Montserrat es un poema. Són un esclat de bellesa la Verge i sa muntanya.

Montserrat és un jardí,
Montserrat, muntanya santa,
on floreixen romanins,
i els ocells tot l'any hi canten!

Consolació

Arbre potent que al cim del Pirineu
 cercat de blanca neu
 t'enlaires ufanós,
 saludo't jo admirat
 quan te miro encisat,
 en mig de la soledat
 tan ferm i tan xamós.
 Què hi fa!, dius tu, que'ls vents
 les pluges i les neus
 vulguin aclaparar-me?
 Mentre jo creixi ferm
 m'enric de l'aspre hivern
 que tan vol doblegar-me.
 Els vents de la tardor
 faran caure de por
 mes fulles tremoloses,
 que'l tebi sol daurat
 de groc les ha pintat
 a mos peus ploricoses.
 Tot sol m'he anat quedant,
 veient el meu voltant
 morir les flors més belles,

los aucells m'han deixat!,
 les flors s'han despullat
 quedant sols llurs poncelles.
 La fredor de la neu
 per mi és sofriment lleu
 quan cau damunt mes branques,
 doncs sé que'l maig vindrà
 i el sol desgelarà
 lo glaç de les muntanyes.
 I quan torni a florir,
 los aucells envers mi
 vindran a fer cantades,
 l'ametller florirà,
 l'hivern se'n tornarà
 al treure la brotada.
 I ara jo contemplant
 l'arbre que's va enlairant,
 —me dic tot consolant-me—
 perquè'm tinc d'entristir
 sabent que ha de venir
 un Maig que ha d'alegrar-me.

Josep Martí i Cristià

Sueño de un poeta

El alma de un poeta se nos muestra a través de su capacidad en el uso del lenguaje, como si se tratase de una paleta de colores que le permite describir sus emociones más profundas. El espíritu de Josep Martí i Cristià consiguió vivir a través del sonido. Mientras su poesía nos permite conocer su extremada sensibilidad como ser humano, su música se transforma en espejo de esta naturaleza poética y, por tanto, en la plena consolidación de la expresión artística de un romántico.

La vida de Josep Martí i Cristià es el viaje truncado de uno de los pocos románticos que vivieron a comienzos del siglo XX en Cataluña. En aquella época florecía un grupo de grandes compositores, encabezados por Enric Granados, Isaac Albéniz, Enric Morera y Jaume Pahissa que, poco a poco, protagonizaron el renacimiento de un movimiento musical paralelo al Modernismo arquitectónico y pictórico. Un impulso artístico que, partiendo del legado del Romanticismo centroeuropeo, consolidaba un lenguaje musical identitario de nuestro país. La esencia del Romanticismo y la importancia de la poesía, como fuente de inspiración

para la creación, fueron primordiales en la obra de compositores como Enric Granados, Joan Manén o Joan Lamote de Grignon. Dentro de este grupo, podemos incluir a Josep Martí i Cristià, un músico y poeta que vivió al margen de los grandes acontecimientos artísticos del momento, pero que, como otros músicos poco recordados, fue una figura importante a la hora de alimentar el sustrato musical de una Cataluña que, más tarde, vería eclosionar un movimiento cultural trascendente como fue el novecentismo.

Martí i Cristià nació en Llinars del Vallès el 19 de agosto de 1884, en el seno de una distinguida familia relacionada con altos cargos comerciales que ocupaba su padre. Al principio, sus padres no pensaron que su hijo se pudiese dedicar al arte musical. Sin embargo, desde la infancia, el pequeño Josep comenzó a demostrar su afición a la música, acentuéndose cada vez más día tras día, de manera que solo disfrutaba cuando tenía un piano de juguete. La familia, al ver la buena disposición por la música de su hijo, decidió comprarle un piano. Comenzó los estudios musicales con el maestro Vallcorba cuando tenía 10 años. Mas tarde estudió piano con Enric Granados, quien siempre apreció a Martí i Cristià, tanto por su bondad como por su talento. En el campo de la armonía y la composición estudió con Felipe Pedrell.

De la vida de Josep Martí i Cristià sabemos muy poco. Tenemos constancia de que una gran parte de ella la dedicó a la enseñanza del piano, del solfeo y la armonía, saliendo de sus clases numerosos intérpretes, a los cuales dedicó diversas obras. Creó una academia de música que estuvo activa durante cuatro años. Martí i Cristià era un artista prolífico que, además de la música y la poesía, cultivaba la pintura (con una rica paleta de colores) y la escultura (con piezas que mostraban una gran perfección formal). Durante su tiempo libre, le gustaba hacer deporte y destacó, especialmente, en la natación siendo incluso ganador de alguna competición.

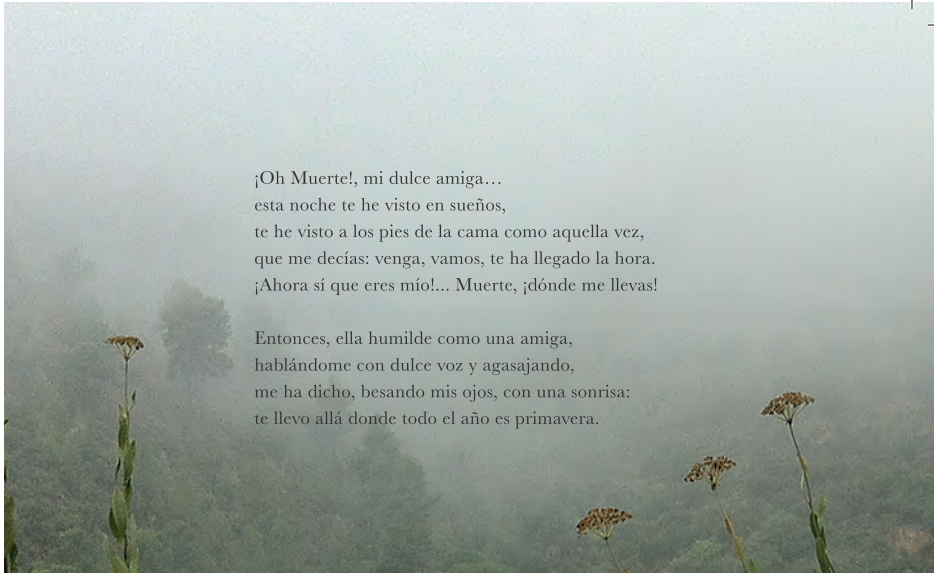
La obra musical de Martí i Cristià es el fruto de un músico romántico. Cuando nos adentramos en su arte, vemos que el mundo de la vida real no estaba hecho para él y que necesitaba imperiosamente expresarse a través de la música. La naturaleza y el amor fueron dos de sus principales fuentes de inspiración. Fue a través de la contemplación de la naturaleza y el placer que le producía que desarrolló algunas de sus obras más importantes. A menudo traducía en poesía las impresiones y emociones que vivía y, a continuación, sentía la necesidad de liberar la creatividad y la imaginación a través de su obra musical. En uno de sus pensamientos, que dejó por escrito, confesó:

“Si todas las mujeres bellas que he visto y que me agradan, hablaran con veneración de Strauss, Beethoven, Greco y otros artistas, a estas alturas ya estaría casado”.

Martí i Cristià fue un hombre en busca de un amor idealizado, un amor que entendiera y compartiese su visión del mundo.

Pese a su corta vida, Josep Martí i Cristià comenzó a desarrollar un estilo personal que se caracterizó por un trabajo armónico con modulaciones muy originales, que se acercan en algunos casos a la música impresionista, especialmente por su refinamiento sonoro. Su música nos muestra un artista sensible, que consigue transmitir, con simplicidad y a través de una inspirada melodía, los sentimientos más íntimos vividos en primera persona. La naturaleza nostálgica del artista se hace evidente en muchos de sus trabajos, un músico que prefería vivir en el recuerdo de aquellos momentos de placer vividos con intensidad a afrontar los difíciles momentos del presente. En los últimos años de su vida, su estado de salud fue muy delicado, hecho que no le permitió afrontar con energía los retos de un creador inspirado que se encontraba en pleno proceso de crecimiento artístico. Aun así, su talento emergía a través de melodías encantadoras, de gran simplicidad, que le permitían calmar las tempestades internas que oprimían su alma.

Amor y muerte fueron los dos polos de la vida de Josep Martí i Cristià, la búsqueda de un amor imposible y la consciencia de una muerte irremediable. Una muerte que presentía y que le vino a buscar, en la plenitud de su vida, en 1918, con tan sólo 34 años. Los versos de su último poema “Yo y la muerte” dicen:

¡Oh Muerte!, mi dulce amiga...
esta noche te he visto en sueños,
te he visto a los pies de la cama como aquella vez,
que me decías: venga, vamos, te ha llegado la hora.
¡Ahora sí que eres mío!... Muerte, ¡dónde me llevas!

Entonces, ella humilde como una amiga,
hablándome con dulce voz y agasajando,
me ha dicho, besando mis ojos, con una sonrisa:
te llevo allá donde todo el año es primavera.

Hoy, gracias a la música y las poesías de Martí i Cristià, podemos revivir los anhelos, los desamores, el idealismo de un artista verdaderamente romántico. Podemos adentrarnos en el renacimiento de un sueño: el sueño de un poeta.

Daniel Blanch

Poesías de Josep Martí i Cristià

www.lamadeguido.com/marticristia/español.pdf

Josep Martí i Cristià

A Poet's Dream

The soul of a poet is revealed through his ability in the use of language. Language is his tool, as a painter uses colour, to describe his deepest emotions. The spirit of Josep Martí i Cristià was able to live through sound. In his poetry, we find his extreme sensitivity as a human being whereas his music becomes the mirror of that same poetic nature. Together they embody the artistic expression of a true romantic.

Josep Martí i Cristià's life was the hindered journey of one of the few romantics who lived in Catalonia at the dawn of the 20th century. A group of renowned composers flourished at the time, led by Enric Granados, Isaac Albéniz, Enric Morera and Jaume Pahissa. They gradually became the main characters of a musical movement which developed side by side with Modernism, its equivalent in architecture and painting. It was an artistic momentum built on the Central-European legacy of Romanticism, and it laid the foundations for a distinctive musical language in our country. The essence of Romanticism and the importance of poetry as a source of inspiration were paramount to composers such as Enric Granados, Joan Manén or Joan

Lamote de Grignon. We can count Josep Martí i Cristià within this group, a musician and a poet who lived isolated from the big artistic events at the time, but who, as other not so well remembered musicians, had an important role in building a Catalan musical network that eventually would lead to a transcendent cultural movement known as Noucentisme.

Martí i Cristià was born in Llinars del Vallès on 19 August 1884, to a distinguished family whose father held high commercial positions. At first, his parents didn't think their son would engage in music as a profession. But since he was a child, little Josep started showing a fondness for music, which was growing day by day, and eventually he could only be entertained with a little piano. Once they saw their son's willingness, the family decided to purchase the actual instrument. He started studying sight-reading with professor Vallcorba when he was 10 years old. He would later take piano lessons with Enric Granados, the renowned composer, who always appreciated Martí i Cristià for his kindness and talent. In the field of harmony and composition he studied with professor Felipe Pedrell.

We know very little about Josep Martí i Cristià's life. Records show he spent most of his lifetime teaching piano, sight-reading and harmony. He educated a number of performers to whom he dedicated several works, and

he founded a music academy he ran for four years. Martí i Cristià was a prolific artist who, besides music and poetry, cultivated painting (with a rich colour scheme) and sculpture (with pieces that showed outstanding formal achievement). During his free time, he enjoyed sports and he was specially prominent in swimming, having even won some competitions.

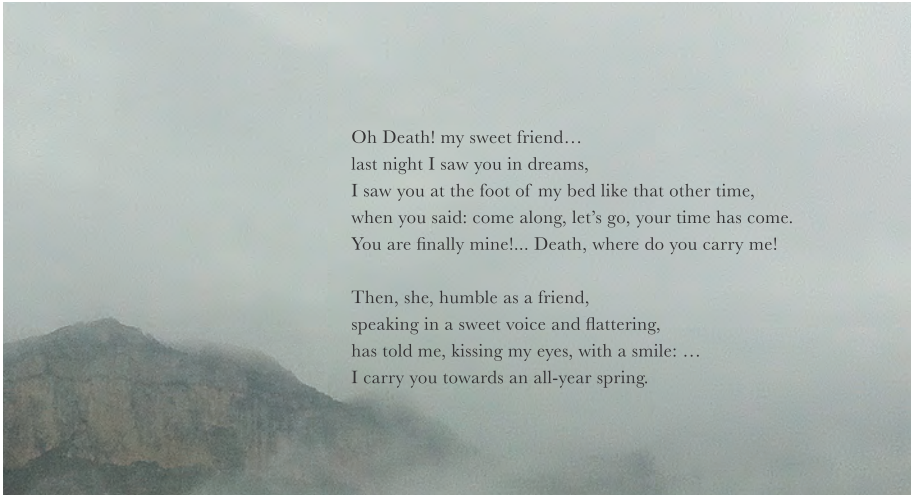
Martí i Cristià's musical production is that of a romantic composer. When we dive into his art, we can see real life was not made for him, that he desperately needed to express himself through music. Nature and love were two of his main sources of inspiration. Through the contemplation of nature and the delight it produced him, he developed some of his most relevant works. He would often translate into poetry the emotions and impressions he experienced, and he subsequently felt the need to free his creativity and imagination by music. In one of the final thoughts he wrote down, he confessed:

"If all good-looking women I have ever seen and liked spoke with reverence of Strauss, Beethoven, Greco, and other artists, at this point I would already be married".

Martí i Cristià was a man in search of an idealized love, one who understood and shared his vision of the world.

Despite his short life, Josep Martí i Cristià developed a personal style defined by harmonic work with very original modulations, that approached impressionist music in some particular instances, specially for their refinement regarding sound. His music shows a sensitive artist whose work conveys, through simplicity and inspired melody, the most private feelings experienced first-hand. The artist's nostalgic nature becomes clear in many of his works, being a musician who would rather recall constantly those intense, pleasant memories than confront the hard times of the present. During his last years, he lived in fragile health, which didn't allow him to face the challenges of an inspired creator who was still growing artistically. His talent, however, emerged through charming melodies of great simplicity, which allowed him to weather the storms that oppressed his soul.

Love and death were Josep Martí i Cristià's two poles: the search for an impossible love and the awareness of a hopeless death, one he anticipated. It came to his search in the prime of his life and talent, in 1918, only 34 years old. The last lines of his very last poem –*Me and Death*– read:

Oh Death! my sweet friend...
last night I saw you in dreams,
I saw you at the foot of my bed like that other time,
when you said: come along, let's go, your time has come.
You are finally mine!... Death, where do you carry me!

Then, she, humble as a friend,
speaking in a sweet voice and flattering,
has told me, kissing my eyes, with a smile: ...
I carry you towards an all-year spring.

Today, thanks to Martí i Cristià's music and poetry, we are able to relive his yearnings and his heartaches, the idealism of a truly romantic artist. We can explore the rebirth of a dream: a poet's dream.

Daniel Blanch

Poetry of Josep Martí i Cristià

www.lamadeguido.com/marticristia/español.pdf

L'Associació d'Amics de Josep Martí i Cristià

L'objectiu principal de l'Associació d'Amics de Josep Martí i Cristià, constituïda l'any 2010, consisteix en l'aprofundiment del coneixement de tots els aspectes de la personalitat musical del mestre, així com d'altres menys coneguts, com per exemple les seves poesies, pintures i escultures i el seu vessant com a esportista. També són objectius de l'Associació la publicació, enregistrament i difusió de la seva obra.

Algunes de les actuacions més significatives de l'Associació han estat les següents:

La publicació d'un CD amb obres per a piano interpretades per en Daniel Blanch (La Mà de Guido, ref. LMG2102).

La digitalització del Fons Martí i Cristià de la Biblioteca de Catalunya.

La publicació d'obres, així com la interpretació d'algunes de les seves composicions tant a Catalunya com a altres indrets (Sevilla, Alba a Itàlia...).

El disc que teniu entre mans (el 2n CD) forma part dels esdeveniments que s'han programat al voltant del centenari de la mort de Josep Martí i Cristià, ocorreguda el 6 de desembre de 1918, i ha estat possible gràcies a la col·laboració dels Ajuntaments de Palau-solità i Plegamans (seu de la nostra Associació) i de Llinars del Vallès (lloc de naixement del compositor). Menció especial mereix l'entusiasme i dedicació d'en Daniel Blanch i els altres intèrprets que han intervingut en l'elaboració d'aquest CD. Els felicitem i els donem l'enhorabona tot comproment-nos a continuar treballant en el coneixement i difusió de l'obra de Josep Martí i Cristià.

Núria Solà Bujons

Presidenta de l'Associació d'Amics de Josep Martí i Cristià

La Asociación de Amigos de Josep Martí i Cristià

El objetivo principal de la Asociación de Amigos de Josep Martí i Cristià, constituida en el año 2010, consiste en profundizar en el conocimiento de todos los aspectos de la personalidad musical del maestro, así como de otros menos conocidos, como por ejemplo sus poesías, pinturas y esculturas y su vertiente como deportista. También son objetivos de la Asociación la publicación, grabación y difusión de su obra.

Algunas de las actuaciones más significativas de la Asociación han sido las siguientes:

La publicación de un CD con obras para piano interpretadas por Daniel Blanch (La Mà de Guido, ref. LMG2102).

La digitalización del Fondo Martí i Cristià de la Biblioteca de Catalunya.

La publicación de obras, así como la interpretación de sus composiciones tanto en Cataluña como en otros lugares (Sevilla, Alba en Italia...).

Este disco (el 2º CD) forma parte de los acontecimientos que se han programado en torno al centenario de la muerte del compositor, que ocurrió el 6 de diciembre de 1918, y ha sido posible gracias a la colaboración de los Ayuntamientos de Palau-solità i Plegamans (sede de nuestra Asociación) y de Llinars del Vallès (lugar de nacimiento del compositor). Mención especial merecen el entusiasmo y la dedicación de Daniel Blanch y los otros intérpretes que han intervenido en la elaboración de este CD. Les damos la enhorabuena, comprometiéndonos a continuar trabajando en el conocimiento y la difusión de la obra de Martí i Cristià.

Núria Solà Bujons

Presidenta de la Asociación de Amigos de Josep Martí i Cristià

The Friends of Josep Martí i Cristià Association

The purpose of the Friends of Josep Martí i Cristià Association, established in 2010, is to expand our knowledge of every aspect of the master's personality, including those that are little known, like his poetry, his paintings and sculptures, and his athletic side, for instance. Also, some of our goals are the publishing, the sound recording, and the dissemination of his work.

Some of our most significant actions to date have been the following:

The publishing of a CD with piano works played by Daniel Blanch (La Mà de Guido, ref. LMG2102).

The digitization of Josep Martí i Cristià's Archives at the National Library of Catalonia.

The publishing of diverse works, besi-

des the interpretation of some of his compositions in Catalonia as well as other places (Seville, Alba in Italy, etc.).

This CD (the 2nd one) is part of the events that have been scheduled regarding the centenary of Josep Martí i Cristià's death, which occurred the 6 December 1918. It has become possible thanks to the Palau-solità i Plegamans Town Hall (the Association's headquarters), and the Llinars del Vallès Town Hall (the composer's birthplace). The enthusiasm and dedication from Daniel Blanch and other interpreters who have taken part in this CD's production deserve a special mention. We want to congratulate them by restating our commitment to continue working for the knowledge and dissemination of Josep Martí i Cristià's work.

Núria Solà Bujons

President of the Friends of Josep Martí i Cristià Association

CATALÀ

Daniel Blanch

Com a músic versàtil, sensible, creatiu i compromès amb la recuperació del patrimoni del seu país, Daniel Blanch ha sabut dur terme amb intel·ligència una sòlida carrera com a pianista, tant com a solista com en el camp de la música de cambra, al llarg de més de vint anys. Des del seu debut al Palau de la Música el 1999, Daniel Blanch ha participat en nombrosos cicles i festivals actuant en sales com la Brahms-Saal del Musikverein de Viena, el Palau de la Música i l'Auditori de Barcelona, el Teatro Amadeo Roldán de L'Havana, la Sala Witold Lutoslawski de Varsòvia, l'Auditori Enric Granados de Lleida, entre molts altres. Ha actuat com a solista amb la Sinfonia Varsovia, l'Orquestra de Cambra de Praga, l'Orquestra Filharmònica de Podlàquia, l'Orquestra Simfònica Nacional d'Ucraïna, l'Orquestra Simfònica de Xalapa o l'Orquestra Simfònica Nacional de Cuba. Ha col·laborat amb directors com Jacek Kaspsyk, Ernst Van Tiel, Volodymyr Sirenko, Man-

fred Neuman o Salvador Brotons. Des de 2002 Daniel Blanch forma duet estable amb la violinista Kalina Macuta amb qui ha realitzat nombroses actuacions en festivals arreu d'Espanya combinant en els seus programes obres clàssiques de repertori internacional i obres de gran qualitat poc difoses de compositors catalans. Fruit d'aquest treball de recerca i recuperació de repertori han tret al mercat enregistraments com el CD Miniatures catalanes i el primer enregistrament de la integral en dos discs de les obres per a violí i piano del compositor i violinista Joan Manén. A més a més com a duet han enregistat diverses sonates de Beethoven, Brahms i Bartók. En el camp de la música de cambra Daniel Blanch també ha actuat amb intèrprets i formacions d'alt nivell artístic com són el Merel Quartet, el Quartet Gerhard, els violoncel·listes Romain Garioud i Guillermo Pastrana o la flautista Elisabeth Franch. També ha

col·laborat amb freqüència amb la soprano Júlia Farrés-Llongueras i el tenor David Alegret.

Daniel Blanch ha tret al mercat quinze enregistraments discogràfics. Els dos primers van estar dedicats a obres per a piano de Schumann, Mozart i Schubert. Des de fa anys està duent a terme una sèrie de gravacions amb la intenció de recuperar i difondre internacionalment concerts per a piano i orquestra de compositors catalans: el 2006, va enregistrar el Concert per a piano i orquestra de Joaquím Nin-Culmell (primera gravació mundial) i el *Concerto breve* de Xavier Montsalvatge; el 2007 els tres concerts per a piano de Carlos Surinach; i el 2009 el "Concert Ibèric" de Manuel Blancafort i el *Tríptico de la piel de toro* de Ricard Lamote de Grignon. També ha interpretat en concert la "Rapsòdia Catalana" per a piano i orquestra i "Juventus" de Joan Manén així com "Hispania, fantasia per a piano i orquestra" de Joaquim Cassadó. Entre la seva producció discogràfica també

cal remarcar la recuperació de cançó catalana amb el CDs "Impressions de natura", enregirat amb David Alegret i "L'abril ha florit", amb cançons de Rafael Ferrer acompanyant a la soprano Júlia Farrés-Llongueras.

Els inicis musicals de Daniel Blanch van tenir lloc a Barcelona, la seva ciutat natal, on rebé una completa formació per part de Maria Canals i Raquel Millàs a l'Acadèmia de Música "Ars Nova". Posteriorment estudià regularment amb Maria Típo, Brigitte Engerer i Ramon Coll. També rebé consells d'Alicia de Larrocha i Josep Colom. Just finalitzada la seva etapa de formació fou premiat en diversos concursos nacionals i internacionals, entre els quals destaquen el cicle El Primer Palau i el Concurs Internacional Maria Canals de Barcelona.

Daniel Blanch és president i fundador de l'Associació Joan Manén, entitat dedicada a la recuperació de la figura del gran violinista i compositor català Joan Manén així com a la difusió d'altres compositors catalans poc reconeguts.

Daniel Blanch

Como músico versátil, sensible, creativo y comprometido con la recuperación del patrimonio de su país, Daniel Blanch ha sabido llevar a cabo con inteligencia una sólida carrera como pianista, tanto como solista como en el campo de la música de cámara, a lo largo de más de veinte años. Desde su debut en el Palau de la Música en 1999, Daniel Blanch ha participado en diferentes ciclos y festivales, actuando en salas como la Brahms Saal del Musikverein de Viena, el Auditori i el Palau de la Música de Barcelona, la Sala Witold Lutoslawski de Varsovia, el Teatro Amadeo Roldán de La Habana o el Auditori Enric Granados de Lleida. Ha actuado como solista junto a diferentes orquestas: Sinfonia Varsovia, la Orquesta Sinfónica Nacional de Cuba, la Orquesta Sinfónica Nacional de Ucrania, la Orquesta Filarmónica de Podlaquia, la Orquesta de Cámara de Praga o la Orquesta Sinfónica de Xalapa. Ha colaborado con directores como Jacek Kaspszyk, Ernst Van Tiel, Volodymyr Sirenko, Manfred Neuman o Salvador Brotons.

Desde 2002 forma dúo estable junto a la violinista Kalina Macuta. Esta formación ha realizado actuaciones en festivales españoles, combinando en sus programas obras de repertorio internacional y obras de gran calidad poco difundidas de compositores catalanes. Formando parte de este trabajo de investigación y recuperación cabe destacar el CD Miniatures catalanes y la primera grabación de la integral de las obras para violín y piano del compositor y violinista Joan Manén. Además, han grabado en disco varias sonatas de Beethoven, Brahms y Bartók. En el campo de la música de cámara Daniel Blanch también ha actuado junto a intérpretes y formaciones como el Merel Quartet, el Quartet Gerhard, los violonchelistas Romain Garioud y Guillermo Pastrana o la flautista Elisabeth Franch. También ha colaborado con frecuencia con la soprano Julia Farrés-Llongueras y el tenor David Alegret.

Daniel Blanch ha llevado a cabo quince grabaciones discográficas.

www.danielblanch.com

Las dos primeras estuvieron dedicadas a obras para piano de Schumann, Mozart y Schubert. Desde hace años está realizando una serie de grabaciones con la intención de recuperar y difundir conciertos para piano y orquesta de compositores españoles: Concierto para piano y orquesta de Joaquín Nin-Culmell (primera grabación mundial) y el *Concerto breve* de Xavier Montsalvatge; la grabación integral de los conciertos para piano y orquesta de Carlos Surinach; y la primera grabación del "Concierto Ibérico" y del "Tríptico de la piel de toro" de Manuel Blancafort y Ricard Lamote de Grignon, respectivamente. También ha interpretado en concierto la *Rapsòdia Catalana* para piano y orquesta y "Juventus" de Joan Manén así como "Hispania, fantasía para piano y orquesta" de Joaquim Cassadó. Entre su producción discográfica también cabe destacar la recuperación de canción catalana con los CDs *Impressions de natura*, grabado junto a David Alegret y *L'Abril ha florit*, con canciones de Rafael Ferrer,

www.danielblanch.com

acompañando a la soprano Julia Farrés-Llongueras.

Los inicios musicales de Daniel Blanch tuvieron lugar en Barcelona donde recibió una sólida formación por parte de Maria Canals y Raquel Millàs en la Academia de Música "Ars Nova". Posteriormente realizó estudios de perfeccionamiento con Maria Tipo, Brigitte Engerer y Ramon Coll. También recibió consejos de Alicia de Larrocha y Josep Colom. Después de finalizar su etapa de formación fue premiado en distintos concursos nacionales e internacionales, destacando entre ellos el ciclo El Primer Palau y el Concurso Internacional Maria Canals de Barcelona.

Daniel Blanch es presidente y fundador de la Asociación Joan Manén, entidad dedicada a la recuperación de la figura del gran violinista y compositor Joan Manén así como de la difusión de otros compositores catalanes poco reconocidos.

Daniel Blanch

As a versatile, sensitive and creative musician, committed to the recovery of his country's heritage, Daniel Blanch has been able to carry out an important career as a pianist, both as a soloist and in the chamber music field, for more than twenty years. Since his debut at the Palau de la Música in 1999, Daniel Blanch has taken part in different concert series and festivals, performing in concert halls such as the Brahms Saal of the Viena Musikverein of Vienna, the Auditori and Palau de la Música of Barcelona, the Witold Lutoslawski Hall of the Polish National Radio in Warsaw, the Teatro Amadeo Roldán in Havana or the Auditorio Enric Granados in Lleida. He has performed as a soloist with orchestras such as the Sinfonia Varsovia, the National Symphony Orchestra of Cuba, the Ukraine National Symphony Orchestra, the Podlasie Philharmonic Orchestra, the Prague Chamber Orchestra or the Xalapa Symphony

Orchestra, among others. He has collaborated with directors like Jacek Kaspsyk, Ernst Van Tiel, Volodymyr Sirenko, Manfred Neuman or Salvador Brotons.

Since 2002 he has been part of an established duo alongside violinist Kalina Macuta. This ensemble has performed in Spanish festivals, combining an international repertoire with accomplished, not so well known Catalan works. This research and recovery effort has led to the release of the album *Miniatures catalanes* and two records with composer and violinist Joan Manén's complete works for violin and piano. They have also recorded several Beethoven, Brahms and Bartók sonatas. In the field of chamber music, he has performed alongside musicians and groups such as the Merel Quartet, the Quartet Gerhard, cellists Romain Garioud and Guillermo Pastrana or flautist Elisabeth Franch. He has fre-

currently collaborated with soprano Julia Farrés-Llongueras and tenor David Alegret.

Daniel Blanch has released fifteen music records. The first two included works for piano by Schumann, Mozart and Schubert. For many years, he has been working on a series of records with the aim of reviving and promoting at an international level concertos for piano and orchestra by Spanish composers: Concerto for piano and orchestra by Joaquín Nin-Culmell (first-time recorded) and the *Concerto breve* by Xavier Montsalvatge; the complete works for piano and orchestra by Carlos Surinach, the first-time recording of the *Concert Ibèric* and the *Tríptico de la piel de toro* by Manuel Blancafort and Ricard Lamote de Grignon respectively. He has also interpreted the *Rapsòdia Catalana* for piano and orchestra, and "Juventus" by Joan Manén as well as "Hispania, fantasy for piano and orchestra" by Joaquim Cassadó. It is worth noting among his record production the Catalan song

revival in the albums *Impressions de natura*, recorded alongside David Alegret; and *L'abril ha florit*, with songs by Rafael Ferrer accompanied by soprano Julia Farrés-Llongueras.

Daniel Blanch began his musical career in Barcelona, where he received a solid training by Maria Canals and Raquel Millàs in the "Ars Nova" Music Academy. He subsequently pursued advanced studies with Maria Tipo, Brigitte Engerer and Ramon Coll. He was also advised by Aícia de Larrocha and Josep Colom. Having finished his musical education, he received several awards in national and international contests, among them the El Primer Palau concert series, and the Maria Canals International Competition in Barcelona.

Daniel Blanch is president and founder of the Joan Manén Association, an entity dedicated to recovering the legacy of great violinist and composer Joan Manén, as well as disseminating works by little-known Catalan composers.

www.danielblanch.com

Enregistrament realitzat del 13 al 15 de gener de 2018
al Teatre-Auditori de Llinars del Vallès

Productor i tècnic de so:

Daniel Blanch

Fotografies:

Arxiu Associació d'Amics de Martí Cristhà (portada llibret i pag. 6)

Ignasi Cristhà (portada CD, portada i segona portada del llibret pags. 11, 12, 19, 24 i 35)

Fundació Catalunya - La Pedrera (pag 28)

Disseny:

Eli Trotta - etimagine.com

Traducció al castellà i a l'anglès:

Miguel Àngel Santana - Estudi Ignasi Cristhà

DL: B-18017-2018

Ref: LMG2156

C (P) La mà de guido

www.lamadeguido.com

SOMNI ^{D'UN} POETA
Josep Martí i Cristià